గుండె గొంతుకలోన

సత్యం శంకరమంచి

'స్త్రీ వాళ్ళను నమ్మకూడదు'—ఇది మురారి ఆఖరుగా అన్న మాటలు.

అవును నమ్మకూడదు. వాళ్ళకి నమ్మించటం చేతకాదు. తాను మనసా నమ్మినట్లు ప్రవర్తించటం తన హృదిలో నిక్షేపించుకున్న వాసనాన్ని బయటపెట్టి, తాను విశ్వసించిందాన్ని విప్పి చెప్పటం అందరి మానవులపట్ల సహజమైనా అబలకు-ముఖ్యంగా తనకు సాహసం. 'నా మనసులోని మాట ఇది' అని చెప్పటానికి ఏదో సిగ్గు, భయం సిగ్గూ భయంకంటె బలవత్తరమైనదీ, సున్నితమైనదీ ఏదో అంతర్యామితమైన శక్తి అడ్డు తగులుతుంది. తాను నమ్మినదాన్ని పాడి పాడిగా అక్షర రూపంలో చెప్పలేని కారణాన, తాను చీకటి ముసుగులో తన్నుకో బోతున్నానని తెలిసినా సరే, తన జీవన తారక లసమించబోతున్న విషయం స్పష్టమైనా సరే, తన వివేకం 'నీ గొయ్యి నువ్వే తవ్వుకొంటున్నావ్' అని నచ్చచెప్పినా సరే-తను మాటాడదు. తను హృదయపూర్వకంగా విశ్వసించిన భావానికి అక్షరరూపం ఇవ్వలేదు. తన నోటితో బయటపెటలేదు. దానికి కారణం స్త్రీత్వానికి అంటిపెట్టుకున్న అశక్తతే. అయితే మురారి మాటలు అక్షరాలా నిజం.

తన హృదయకవాటం మురారికీ, శ్రీపతికీ సర్వకాలాల్లోనూ స్వాగతం పలికింది. ఇద్దరూ తన గుండెలో అడుగులు పెట్టారు. అవి చెరగని ముద్రలు. వాటిని తను భద్రంగా దాచుకుంటుంది.

మురారి తన హృదయ ద్వారానికి మామిడాకుల తోరణం కటి మురిసిపోతే, శ్రీపతి తన గుండెలో మల్లెలు పూయించాడు.

మురారి సామాన్య మానవుడు. మానవుడికుండే కష్టమూ సుఖమూ, అందులోని ఆనందం విచారం సమ్మిశ్రితం చేసిన జీవితానికి ప్రతిమూర్తి.

శ్రీపతి కవి. భావుకుడు. ఊహతో మనిషిగా తన బ్రతుకునే అధిగమించి, ఆకాశాలు దాటిపోయి, లోకాన్ని విస్మరించి, భావనాతీతమైనదానికి ప్రాణంపోయగల మధుర స్వప్నం—అతని భావనతో జోడుకలిపి గుండె శ్రుతిచేసికొంటే 'విమల గాంధర్వం' విన్పిస్తుంది.

'లోకాల కావల, అనంతమైన సముద్రాల కవతలిఒడ్డున, చిన్న గుడిసెకట్టుకుని అందులో నేనూ శ్రీపతీ అయితే—

జనసంచారంలేని ఆ ప్రదేశంలో ఎటు చూసినా జలమయమై సాగరుడు పొంగులెత్తుతుంటే కుర్రాళ్లాంటి అలలు తరుముకొస్తుంటే—నేనూ శ్రీపతీ ఆ వల్లటి నీళ్లలో శిరమెత్తి తలమునకలుగా ఈదులాడి స్నానాలుచేసి—పచ్చటి ఇసుకలో కాళ్ళు దూర్చి, ఆలచిప్పల్లో నేనాడుకుంటుంటే, ఇసుకపొరలోంచి ఎండకాయ బుసబుర తోసుకొచ్చి. నన్ను చూసి ఒక్కసారి కొండేలతో మాతిచిరిచి బిలబిల సాగిపోతుంటే తదేకంగా చూస్తున్న నేను. నాకు తెలియకుండా వెనకగా వచ్చి ఆరోజు సముద్రంలో దొరికిన ముత్యాలు హారంగా కూర్చి శ్రీపతి నా మెళ్ళో అలంకరించితే—అతని చేతివేళ్లు గిలిగింతలు పెట్టగా, మనసు మురిసిపోయి తనువు సిగ్గయిపోయి, శ్రీపతి కళ్ళల్లోకి చూస్తూ సాయంసంధ్యని చూట్టంకూడా మర్చిపోతే—

ఇది తన భావన. అసాధ్యమైన దాన్ని సాధ్యమైనట్టు భావించటం వెర్రి అని తెలిసినా తను ఊహచేయకుండా ఉండలేదు. ఎంతటి ఊహచేసినా ఎన్నెన్ని ఆనందలోకాలు విహరించి వచ్చినా, ఎంతటి మహదానందాన్ని పొందినా, ఆ అనుభూతి క్షణికం. అది తాత్కాలికమని తెలిసినా దానిమీదనే మనసు పీకుతోంది. ఊహలో ఎంతెంత ఎత్తులకు పోగలిగినా తన కాళ్ళు నేలమీద ఉన్నాయని మర్చిపోలేక పోవటం చిత్రం. శ్రీపతి తన్ని సముద్రాల కవతలికి తీసుకుపోయినా తన మనసు ఆలిచిప్పలు సాయంసంధ్యని దాటిపోలేకపోయింది. అంతటి ఊహచివర కడుపులో ఆకలి కదిలింది. ఏమయినా ఆ భావనానందంలో మనసు కుప్పిగంతులు వేస్తుంది. అశాశ్వతమైతే నేం అనిమిషమైతే నేం-అది కావాలి.

మురారినికూర్చిన ఆలోచనలు వేరు. శ్రీపతితో సాన్నిహిత్యాన్ని పోలిస్తే శాశ్వతమనిపిస్తుంది. మానవులుగా బతుకుతూ అందులో ఉండే ఆనందం పంచుకోవటం, కష్టమొచ్చినప్పుడు బాధపడుతూ, సుఖం వచ్చినప్పుడు కులాసాగా ఉంటూ చెయ్యీ చెయ్యీ కలుపుకు జీవించటం.

మురారితో సంసారం ముచ్చటగా ఉంటుంది. అద్దె ఇంట్లో చాలీచాలని జీతంతో గడుపుతూ—వాటికి తోడుగా ఓ పాపాయి పేరుకోసం ఇద్దరం పోట్లాడుకుంటాం. తనమాట సాగలేదని మురారి చిన్నబుచ్చుకుంటే నేను లాలించి బుజ్జగిస్తే, చిన్నపిల్లాడిలా అయిపోయి మారాము చేస్తే—పాప తన్ని వచ్చీరానిమాటల్లో 'అమ్మా' అని పిలిస్తే—ఒక్కోసారి పాపని గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకున్నందుకు, పాపకి కోపమొచ్చి చిన్నిగోళ్లతో నా మొహమంతా రక్కి, బుగ్గలన్నీ పీకి, జుట్టు కొపేసుంటే నేను మళ్ళీ మళ్ళీ ముద్దాడితే కోపం పెరిగిపోయి, ఏం చేయలేక, అసహాయంగా ఏడుస్తుంటే నా గుండె తరుక్కుపోయి 'నాయన్నీ' హృదికి హత్తుకుని పాలిస్తే—

తనిరోజు విచారిస్తూ. ఆ విచారంలో ఒకళ్లకొకళ్లం ధైర్యం చెప్పుకుంటూ, లేనిరోజునాటి అనుభవం ధర్మావ ఉన్నవాటి సుఖాన్ని పూర్తిగా అనుభవిస్తూ, కోపం చిరాకూ, శాంతి సహనం, నిరాశ నిస్పృహా, ఆశ ధైర్యం, కష్టం సుఖం, దుఃఖం సంతోషం ఆనందం విచారాలమధ్య నలుగుతూ, మెలుగుతూ మెలితిరిగిపోతూ, తేరుకుంటూ, తియ్యగా, హాయిగా మనిషిగా ఈ గడ్డమీద జీవిగా బతికితే—

శ్రీపతి కవిత్వం వింటే తను కరిగిపోతుంది. మురారిని చూస్తే తనలో తియ్యటి బాధ మూలుగుతుంది. బాధలోని మాధుర్యం చూపిస్తాడు మురారి. భావనలోని ఆనందం అందిస్తాడు శ్రీపతి. శ్రీపతి ఆనందలోకాల కేక. మురారి ఈ లోకపు తియ్యటిమూలుగు.

తనకు రెండూ కావాలి రెంటికీ తను కావాలి. ఆ లోకాల కేక వింటూ ఈ లోకంలో తియ్యగా మూల్గాలి. ఆ లోకాల భావనలో పరవశం చెందినా ఈ లోకం సుఖదుఃఖాల మధ్య నలిగి, అలిసిపోయి, బాధగా హాయిగా కంట నీరెట్టుకోవాలి.

కాని రెంటిలో ఒకదాన్నే ఎంచుకోవాలి. తప్పదు. తను ఊహ చేయలేని మొదుగా పుట్టే శాపం లేది.

(43 వ పేజీ చూడుము)

★ గుండె గొంతుకలోన... ★

(23-పేజీ తరువాయి)

లేకపోతే భావనానంద మధురిమలో విశ్వాసరూపంగా అసువులు విడిచిపెట్టగల విలక్షణమైన జీవిగా పుట్టినా హాయిగా ఉండేది. తను ఏదీ కాదు. రెండూ కాక పోలేదు.

ఆరోజు తను పుట్టినరోజు. మురారీ శ్రీపతీ ఇద్దరూ విందుకొచ్చారు. ఇద్దరిలోని వైవిధ్యం స్పష్టంగా కన్పించింది. ఇద్దరూ కానుకలు తెచ్చారు. శ్రీపతి అందంగా గీతం రాసుకొచ్చాడు. ఈ పద్యం నైవేద్యంగా అర్పిస్తున్నానన్నాడు. మురారి టాయిలెట్ సెట్టుతో కలిసిఉన్న పెద్దఅద్దం కొనిచ్చాడు. అది ముచ్చటగా ఉంది.

శ్రీపతి తన భావనకు చిహ్నంగా గీతం వ్రాస్తే, మురారి శారీరకము, ప్రాపంచికమైన విషయాల్ని ప్రతిబింబింప చేసే అద్దాన్నిచ్చాడు. ఇంతటి భిన్నత్వంలోను తన్ను గురించిన ఏకత్వం కనిపిస్తోంది.

ఆరోజు ఉదయం అలంకరించుకుంటూ లక్ష్మి శ్రీపతి గీతం తలుచుకు మైమరిచిపోయింది. మనసు పరవశమైపోయి ఆనందమయమయింది. మత్తుగా కళ్ళు విప్పి చూస్తే ఎదురుగా తన ప్రతిబింబం - మురారి బహుమతి చేసిన అద్దంలో - మగతగా అలసిన కళ్ళు, సిగ్గుతో ఎఱ్ఱబడ్డ చెక్కిళ్ళు. శ్రీపతి గీతంద్వారా పొందిన తన్మయత్వంలో ఈ ప్రతిబింబాన్ని చూడలేకపోయింది. తన్ను అద్దంలో చూసుకుంటున్నప్పుడు ఆ ఆవేశం అందుకోలేకపోయింది. కలలో నా సత్యం కన్పించదు. నా సత్యం కల కాదు. రెంటిలో ఏదో ఒకటి తేల్చుకోవాలి. రెంటికీ మధ్య జరిగే ఘర్షణలో తను నలిగిపోతోంది. బక్క చిక్కి తూలిపోతోంది.

మరురోజు మురారి వచ్చాడు.

'శ్రీపతికి జ్వరం తగిలిందటగా!'

'ఏమో నాకు తెలియదు'

'వానీ చూసిరాకపోయినావా?'

'నేనెందుకు చూసి రావటం?'

'అదేమిటి మురారీ! స్నేహితుడు కదా!'

'నీకు స్నేహితుడేమో. నాకేం కాదు... లక్ష్మీ ఒక్క సంగతి చెప్పనా...?' తటపటాయించాడు.

'నువ్వు శ్రీపతిని గురించి ఆలోచించటం నాకేమాత్రం ఇష్టంలేదు. శ్రీపతి నీలోకి చూస్తూ ఉద్రేకపడితే నా గుండెకు కోతలు పెట్టినట్టుంటుంది. ఇది నాలోని ఈర్ష్య అసూయవల్ల కావచ్చు. నేను మనిషిని. అసూయపడతాను. నా సర్వస్వంగా చూసుకునే వస్తువు మీద ఇంకొకరి ప్రభావాన్ని సహించేటంతటి హృదయం నాకు లేదు. ఇది సంకుచితత్వం కాని, మరేదన్నా కాని, నువ్వు నాదానివి కావాలి. ఇది నా ఆశ. దాన్ని పేరాశ అను. ఏమన్నా అను.' ఆయాసపడ్డాడు మురారి.

లక్ష్మి జాలిగా సముదాయించింది.

'శ్రీపతి నన్ను చూస్తే ఓర్వలేవు. సరే! నేనింకొకర్ని చూస్తేనో-?' ప్రశ్న వేసింది.

మురారి నివ్వెరపోయాడు. అనుమానంగా లక్ష్మి కళ్ళల్లోకి చూశాడు. చిన్నబుచ్చుకున్నాడు.

'అది నువ్వే చెప్పాలి. ఎంత త్వరగా చెపితే అంత మంచిది' గొణుక్కుంటూ లేచి వెళ్ళిపోయాడు. లక్ష్మి సన్నగా నవ్వుకుంది. ఇది మురారి. అందుకే అతనంటే మమత. శ్రీపతి ఈ భావాలకు అతీతుడు. అతడేనాడూ అసూయపడలేడు. తను అతని కావ్య కన్యక. తన్మయించి ఆవేశం పొందుతాడు భావనచేస్తాడు.

శ్రీపతిని చూసివద్దామని బయలుదేరింది లక్ష్మి. మెట్లు ఎక్కుతుండగానే, స్త్రీ కంఠం కిలకిల నవ్వటం, దానికి మొగ కంఠం జతకల్పటం వినిపించింది. ఎందుకో తనగుండె కలుక్కుమంది.

'రా లక్ష్మీ! అక్కడే నిల్చున్నావేం?' శ్రీపతి ఆహ్వానించాడు.

యెంకి రాలేదాని యేటో సూత్తావుంటె
యెనకాలగావచ్చి 'యెవురుపో' రంటాది!

—చిత్రం : వీరిశెట్టి అచ్యుతరావు]

★ గుండె గొంతుకలోన... ★

'ఈమె జానకి. కొత్త శిష్యురాలు' పరిచయం చేశాడు.

ఎర్రగా తాజాగా ఉన్న ముఖం. అందం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపించే రెండు కళ్లు.

'నమస్కారం'

'నమస్తే'

'జ్వరం తగ్గిపోయిందా' తను పరామర్శ చేసింది.

'కన్పించటంలా. ఖులాసాగా మాట్లాడుతున్నాగా'

'మరయితే నేనింక వెళ్తాను'

'కాఫీ తాగి పోదువుగాని'

కాఫీ తాగి దిగివచ్చేసింది. మేడ మెట్లు దిగుతుంటే మళ్ళీ నవ్వులు విన్పిస్తున్నాయి. ఇంటికొచ్చి ఆలోచించటం మొదలెట్టింది. తనమనసు మూగవోయింది. జానకిని చూసి అసూయ పడింది. శ్రీపతి జానకిని ప్రేమిస్తున్నాడేమో! గుండె ఈర్ష్య నింపుకుంది.

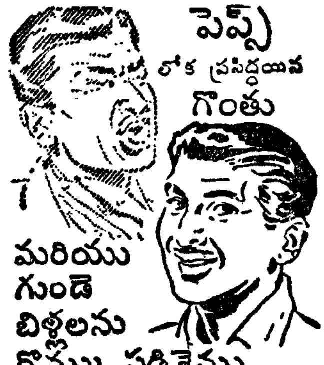

త్వరితంగా నివారించబడినది
గొంతు నొప్పి, రొమ్ము పడిశెము, దగ్గులు, జలుబులు, గొంతు మరియు గుండె బిళ్లలైన పెప్స్‌తో త్వరితంగా నివారించబడును. ఒక పెప్స్‌ను చప్పరించి ... వ్యాధికారక క్రిములను చంపి, నొప్పిని పోగొట్టుచర్యను జరిపే అందలి శమనకర ఆవిరులను ఆస్వాదించండి.

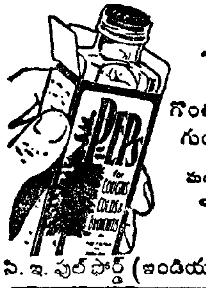

సి. ఇ. ఫుల్‌ఫోర్డ్ (ఇండియా) ప్రైవేట్ లి
FPY.56.TEL
సోల ఏజెంటు: దాదాహ కో,
86, నైనప్పనాయకన్ వీధి మద్రాసు-3

తనకు ప్రియమైనవస్తువు లాక్కొని పోబడుతున్నట్లు తోచింది. బావురుమంది.

చిన్న మురారి శ్రీపతి నాతో మాట్లాడతాడని ఈర్ష్యపడ్డాడు. తను ఈరోజు జానకి శ్రీపతితో మాట్లాడుతుందని అసూయ చెందుతోంది. ఈర్ష్యపడటంద్వారా లేశమాత్రం కూడా పరాధీనం కావటం సహించలేమని స్పష్టమౌతోంది. ఈర్ష్యా సమన్వితమైన ప్రేమ సమగ్రమైనదా? తను శ్రీపతి విషయంలో అసూయ చెందింది. మురారి విషయంలో కాదు. అతని విషయంలో పరాధీనత ప్రసక్తిలేదు. తన విషయంలో మురారి ఈర్ష్య చెందిన కారణంకూడా అదే. అయితే శ్రీపతి వీటికి అతీతుడు. తనది ఈర్ష్యపడగల స్వభావం. మురారిదీ అంతే — మురారిని చేసికొంటే—మరి శ్రీపతి కావ్యవస్తువుగా జన్మసార్థక్యాన్ని తలపోసినతను — సందిగ్ధంలో పడింది. తల పగిలిపోతోంది.

అమర్నాడు శ్రీపతి నవ్వుతూ వచ్చాడు. ఏమీ జరగనట్లు హాయిగా మాట్లాడాడు. కొత్తగీతం వినిపించాడు. మనోలోకంలోకి చెయ్యిపట్టి లాక్కెళ్ళాడు. మహతీనిస్వనాలు పలికించాడు. హృదయనందనంలో ఎన్నో వందలపుష్పాలు పూయించాడు.

'ఈ శ్రీపతినా చేతులార జారవిడుచుకోవటం' దిగులుగా చూసింది లక్ష్మి.

పెళ్ళిసంబంధాలవాళ్లు వచ్చి చూస్తున్నారు. వెళ్తున్నారు. తను సమాధానం చెప్పదు. తను మురారికీ, శ్రీపతికీ మధ్య నలిగిపోతోంది. ఇందులోంచి బయటపడాలి. ఇద్దరూ తనవైపు చేతులు చాచారు. తను అందిస్తే రెండు చేతులూ అందివ్వాలి. తనకు నాలుగు చేతులు లేవు.

మురారిని కాదనలేను. శ్రీపతిని ఒదులుకోలేదు. తను ఇద్దరిపట్ల మౌనంవహించింది. గుండె రాపిడిపడి పోతోంది. చిక్కి శల్యమైపోతోంది. తను ఏ ఒకరి సర్వస్వంగా ఉండి ఇంకొకర్ని చూడలేను. ఒకేమార్గం—ఇద్దరికీ కాకుండా పోవటం. ఈ వైవిధ్యం మధ్య మథింపబడే తన హృదయానికి శాంతిలేదు. ఆ సుఖపడే గీతం ఉంటే తనలో ఇంతటి విలక్షణత్వం ఉండేదికాదు. ఒక నిర్ణయానికి రాగల మనస్థైర్యం కలిగేది. ఒకరి జీవిత భాగస్వామిగా ఇంకొకర్ని చూటంకంటె ఇద్దరికీ కాకుండా ఇలా ఉండటమే మేలు. తనలో ఇద్దరు నిక్షేపించుకున్న భావాలు అంతరానమైనా తను ఆ ఇద్దరిలో నిల్పుకున్నవి శాశ్వతంగా ఉంటాయి. చెక్కుచెదరవు.

'అమరావతి సంబంధం ఖాయం చేస్తానమ్మా' నాన్న.

పెళ్లిప్రయత్నాలు సాగుతున్నాయి. తోరణాలు కట్టున్నారు.

'తన దౌర్బల్యం కారణంగా వాళ్ల జీవితాలు పాడవకూడదు' మనసులో భగవంతుణ్ని ప్రార్థించింది.

శ్రీపతి వచ్చాడు. తను ముఖం ఎట్లా చూపిస్తుంది. కాని చూడాలి. కరుగ్గా ఉండాలి. తను పరుషత్వం మూలంగా శ్రీపతి తన్నించి వేరై సుఖపడాలి.

ముఖంలో నవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుంది లక్ష్మి.

కాని శ్రీపతి నేల చూస్తున్నాడు. లక్ష్మి కాళ్ళకు తీర్చిన పారాణి చూస్తున్నాడు.

'రఘు శాంతి నికేతనం వెళ్తున్నాను'

'ఉపశాంతి కోసమా?'

తల పైకెత్తి తనలోకి చూశాడు. ఆ కళ్లు చూడలేకపోయింది. శ్రీపతి తన కళ్ళల్లో సముద్రాలు ఇంకింపచేసికొన్నాడు. లక్ష్మి కళ్ళు మూసుకుంది.

కళ్ళు తెరిచేసరికి శ్రీపతి వెళ్లిపోయాడు. తన మీద రాసిన కవిత్వం అంతా బల్లమీద ఉంది. వణుకుతున్న చేతుల్తో దాన్ని అందుకుని గుండెకు హత్తుకుంది. తన గుండె రెండుగాకోసి ఇద్దరికీ పంచింది. ఆ కోతలో పొందిన బాధ, ఆ బాధలో స్రవించిన కన్నీళ్లు తనకు మిగిలాయి.

తనకుతానుగా మురారిని చూటానికి ప్రయాణమైంది. మురారి దిగులుపడ్డాడు. లక్ష్మికి తెలుసు దిగులుపడతాడని. కాని పట్టులేదు. ఏదో దిగమింగుకుని లక్ష్మిని పలకరించాడు. వివాహపు కానుక లేవో అందించాడు. లక్ష్మి మ్రాన్పడిపోయింది. చైతన్యం పోయింది. మురారిని చూడలేకపోయింది. అతడు కరుడుగట్టిన దుఃఖంలా సిద్ధిపొందిన విగ్రహంలా కన్పించాడు.

'మురారీ నామీద కోపమా?'

'లేదు' దిగులుగా నవ్వాడు.

'పెళ్లికి రావా?'

'నేను శ్రీపతిని కాదు. ఊరువిడిచి వెళ్ళిపోవటానికి'

'శ్రీపతి నేమీ అనకు మురారీ! నేను బాధపడతాను'

తప్పుచేసినవాడిలా చూశాడు మురారి.

'నాకు ఒక్క కోరిక తీరుస్తావా?' ఆశగా చూస్తూ అడిగింది లక్ష్మి.

'చెప్పు.'

'మురారీ నన్ను ముద్దుపెట్టుకో—!'

మురారి దిగ్భ్రాంతుడయ్యాడు. శంకాభావంతో చూశాడు. లేచిపోబోయాడు. లక్ష్మి కాళ్ళకు చుట్టేసుకుంది.

'నా జీవితంలో మనసా ముద్దుపెట్టుకోవటం ఇదే తొలిసారి. ఇంక జరగదు.' మురారిపాదాలు ఆప్యాయంగా ముద్దుపెట్టుకుంది. నేలతగిలింది. ★